

İSTASYON ÇOCUKLARI

Mustafa Hakkı Kurt

İSTASYON ÇOCUKLARI

Mustafa Hakkı Kurt

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3, 34664
Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

İstasyon Çocukları

© 2018 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Mustafa Hakkı Kurt
Kapak İllüstrasyonları: Zeynep Özatalay
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Gökçe Ateş Aytuğ
Son Okuma: Burcu Ünsal Çeküç
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Mayıs 2018
ISBN: 978-605-2079-27-0

Telif yasası gereği bu kitabın tüm yayın hakları SEV Yayıncılık
Eğitim ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Tanıtım yazıları dışında, yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir biçimde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Kurt, Mustafa Hakkı
İstasyon Çocukları
1. Gençlik Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2018, 144 Sayfa
ISBN: 978-605-2079-27-0

Baskı: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti
Eskişehir Yolu, 40. km., Başkent OSB 22. Cadde, No. 6 Malıköy, Ankara
Tel.: (0312) 284 18 14 • Sertifika No. 26886

Melissa'ya, Kemal'e, Deniz'e...

*“Doğudan batıya, batıdan doğuya, trenler gelir,
trenler giderdi.”*

Cengiz Aytmatov, *Gün Uzar Yüzyıl Olur*

bir

Hep orada toplanırdık. Tren istasyonundan yüz, yüz elli metre ötede, yan yolun bittiği yerde. Burayı ilk görenler, demirden yapılmış bir havuza benzetirdi. Büyük ve yuvarlak bir havuz. Yağmurlardan sonra biraz su da birikirdi içinde. Kimi zaman küçük kurbağa yavrularının yüzdüğü, çamur renginde pis bir su birikintisi. Ama havuz değildi. Tam ortasında uzanan döner köprüsüyle, sadece lokomotifler için yapılmıştı. Yönü değiştirilecek lokomotif yavaşça gelir, köprü'nün tam ortasında durur ve demir köprü ağır ağır dönmeye başlardı. Yüz seksen derece. Yönü değişen lokomotif, bu kez ters yönde çekip giderdi. Haftada bir iki lokomotif girerdi buraya. Demiryolu çalışanları *döner köprü* derdi. Bizim aramızdaki adı ise sadece *köprü*'ydü.

Kendi etrafında dönen lokomotiflere bakarken düşünürdüm. İnsanların hayatını da değiştirebilecek böyle bir köprü olsaydı. Hayatından memnun olmayanlar ya da gittiği yolu beğenmeyenler için bir şans daha. Çık köprüye, yönünü değiştir, hayatın değişsin.

Trenler gittikten ve yolcular çekildikten sonra rayların arasından az ötedeki köprüye yürür, sonra orada, köprüünün tam ortasında, ayaklarımızı aşağıya sarkıtarak yan yana sıralanıp otururduk.

Hava kimi zaman soğuk olurdu, kimi zaman güneşli ve sıcak. Hiç aldırılmazdık. Cebimizdeki bozuk paraları çıkarıp o günkü kazancımızı hesaplardık. İşler iyi gitmişse kendi aramızda keyifle konuşup gülüşürdük. İşler iyi gitmemişse, aşağıdaki pis suya küçük taşlar atarak ya da bulutlu kış göğüne bakarak öylece susardık.

Ben, yolculara yumurta satardım. Sepetimde haşlanmış yumurtalar, temizlenip yıkanmış yeşil soğanlar, tuz, biber ve bezlere sarılı dürümlük lavaş ekmekler. Şimal sucuydu. Yunus, küçük paketlerde leblebi ve çekirdek satardı. Samir hiçbir şey satmazdı. O sadece ablasının yanında olmak için gelirdi trenlere. Ablasının küçük koruması. Bir de Simitçi Mahir vardı. O da bütün trenlere gelirdi, ama köprüye her zaman gelmezdi.

Yolculara bir şeyler satmak, burada sadece çocukların işiydi. Yetişkinler ya küçümsediklerinden ya da çocukların kazancına ortak olmamak için bu işe girişmezdi. Zaten trenlerin bu küçük istasyondaki üç beş dakikalık duraklamalarında ne satılır, ne kazanılırdı ki? Ama biz öyle düşünmezdik. Az da olsa bir şeyler geçerdi elimize. Ben, günlük harçlığımı çıkarmak ve ne zamandır almayı düşündüğüm bilgisayar parasını biriktirmek için gelirdim. Şimal ve Yunus evlerinin ge-

çimine katkı için gelirlerdi. Mahir tek başına evi geçindirirdi.

Her gün üç yolcu treni geçerdi. 10.45 treni. Karşı yönden gelen 16.20 treni. Ve yine karşıdan gelen 21.10 treni. Sabaha karşı geçen bir tren daha vardı. Bir de sayısını bilmediğimiz yük trenleri. Onlarla bir işimiz olmazdı.

10.45 trenine sadece hafta sonları çıkabilirdik. Hafta içinde o saatlerde hepimiz okuldaydık. 21.10 trenine Şimal gelmezdi. Gece karanlığı çöktüğü için annesi izin vermezdi. Kimi zaman Yunus ve Mahir de gelmezdi bu trene. Hafta içi hepimizin bir araya geldiği tek tren, 16.20 treniydi. O da iki üç dakikadan fazla durmazdı. Ateş arabası gibi. Durmasıyla kalkması bir olurdu. Belki de bana öyle gelirdi. O kısacık zaman içinde üç beş yumurta satmışsam sevinirdim. Kimi zaman sattığım yumurtanın parasını alamadan tren hareket eder ve hemen de hızlanırdı. İşte o zaman trenle birlikte koşmaya başlar, penceredeki yolcuya, "Sen at, ben yakalarım!" diye bağırdım. Yolcu insaflyısa, ne yapar eder, parayı aceleyle aşağıya atardı. Kimisi hâlâ cebinden para çıkarıyormuş gibi ağırdan alır, dönüp yüzüme bile bakmazdı. Kimisi de düpedüz alaycı bir gülüşle el sallardı bana. Aynı şeyler zaman zaman Şimal ve Yunus'un da başına gelirdi. Öylesi günlerde ağzımızı bıçak açmazdı. Sessizce köprüye yürür, her zamanki yerimize oturur ve sıkıntıyla oflayarak, aşağıdaki pis suya taş atardık.

Sevinç ve mutluluk için de belki öyledir ama sıkıntının kesinlikle bulaşıcı bir şey olduğunu ben o günlerde öğrenmişim.

İçimizden biri üzgün ya da sıkıntılıysa, o gün hepimize bulaşırdu bu. En neşelimiz Samir'di. Konuşkan ve güleç. Ama öylesi günlerde sıkıntımızı ona bile bulaştırırdık. Zorla. *Sus Samir! Konuşma Samir! Şimdi sırası mı bunun Samir?* Samir, ablasının bu uyarılarıyla susar ve bizim gibi suratını asarak oflayıp puflamaya başlardı.

Hepimiz için zor zamanlardı. Şimal'in babası uzak bir şehre çalışmaya gitmişti ve oradan aydan aya çok az bir para gönderebiliyordu. Bu parayla geçinmek kolay değildi. Yunus benim gibi babasızdı. Düzenli bir gelirleri, bir güvenceleri yoktu. Bütün kardeşleri gibi o da çalışmak zorundaydı. Bana gelince... Babamı bir trafik kazasında kaybettiğimiz o günden sonra hayatımız tepetaklak olmuştu. Annem iki yıl sonra bir başkasıyla evlenip de şehre taşınmamız gerekince, hayat iki seçenek koymuştu önüme. Ya yabancısı olduğum bir şehirde, tanımadığım bir adamla annemi paylaşmaya razı olacak ve onlarla birlikte yaşayacaktım ya da dedemle babaannemin yanına yerleşecektim. Ben ikincisini seçmiştim. Babamın sağlığında haftada bir iki kez gittiğim dedemlerin evi, yeni evim olmuştu.

Dedemlerin evi Şimallerin sokağındaydı ve istasyona daha yakındı. Ama istasyona en yakın ev Yunuslarınkiydi. Öyle ki, tren sesini duyduğu anda evden çıksa, trene yetişebilirdi. Fakat Yunus bunu yapamazdı. Doğuştan mı, yoksa bebekliğinde geçirdiği bir hastalık ya da kazadan mı, bilmiyorum, aksayarak yürürdü hep. Sakat ayağı hakkında konuş-

mayı da sevmezdi. Söz dönüp dolaşıp sakatlığına gelince, ya duymamış gibi yapar ya da uzaklara bakarak susardı.

Köprüden sonra evlerimize dağılırdık. Şimallerin evinin önüne geldiğimizde, kimi zaman annesi de kapıya çıkar, mutlaka benimle konuşurdu. *Babaannen nasıl? Annenle görüşüyor musun? Konuşursan benden de selam söyle.* Onun ses tonundan ve bakışlarından anlardım. Beni Şimal ve Samir'in koruyucusu gibi görür ve her konuşmamızda minnet dolu bakışlarla bunu bana hissettirirdi. Samir belki küçüktü ama Şimal'in bir başkası tarafından korunmaya ihtiyacı olduğunu hiç sanmıyordum. Birileriyle takıştığında ağızlarının payını verir, kendisiyle tartışmaya girdiklerine pişman ederdi onları. Su satmaya gelirken hep aynı hırkayı giyer, uzun saçlarını genellikle külrengi beresinin altında gizlerdi. İş elbisesi derdi onlara. Kardeşiyle yan yana durduğunda, tanımayanlar onu da erkek sanırdı. Yolcular çoğunlukla, "Hişt oğlum, baksana!" ya da "Hey evlat, bir su versene!" diye seslenirlerdi ona. O da sesini kalınlaştırarak, "Tamam abi," ya da "Paran bozuk mu amca?" diye karşılık verirdi. Kimi zaman kaşlarını çatarak bana da diklenirdi.

"Öyle değil o, tamam mı? Külahıma anlat sen onu!"

O böyle diklenince ben şakaya vurur, gülerdim.

"Sende külah yok, bere var başında."

"Her neyse, sözü saptırma, kasap masap hep bir hesap."

Ben yine gülerdim.

"O da öyle değil. Ayvaz kasap hep bir hesap."